

Wrocław, dnia 07.01.2020 r.

WZD-Z.7340.2221.2019.PM

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 1, 5 i 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 z późn. zm.) oraz art. 104 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.) w związku z art. 11¹, art. 14 ust. 1 pkt 4 lit. a, art. 18 ust. 1, art. 18¹ ust. 1, 3, 4 i 5 oraz art. 18⁴ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2277 z późn. zm.)

STWIERDZAM

że kategorie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, uregulowane przez Ustawodawcę w art. 18 ust. 1, art. 18¹ ust. 1 i ust. 4 oraz art. 18⁴ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie są odpowiednie do prowadzenia sprzedaży napojów do 4,5% zawartości alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych w pociągach komunikacji krajowej

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 13.12.2019 r. strona zwróciła się do tut. organu zezwalającego o wydanie interpretacji w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 z późn. zm.). Strona prowadzi działalność gospodarczą w wagonach restauracyjnych WARS. Działalność ta obejmuje również sprzedaż i podawanie napojów do 4,5% zawartości alkoholu oraz piwa. Strona wniosła o:

- 1) ustalenie, czy istnieje konieczność uzyskania dla opisanej działalności zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych do 4,5% zawartości alkoholu oraz na piwo,
- 2) w przypadku zaistnienia takiej konieczności – wskazanie organu właściwego do udzielenia zezwolenia,
- 3) ustalenie wysokości opłat za korzystanie z zezwolenia.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 powołanej wyżej ustawy – przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Opłata za korzystanie z dowolnego zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych stanowi daninę publiczną, a więc wniosek wymaga rozpatrzenia w trybie przewidzianym w ustawie.

W art. 14 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2277 z późn. zm.) uregulowano, iż zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych w środkach i obiektach transportu publicznego, z wyjątkiem wagonów restauracyjnych i bufetów w pociągach komunikacji krajowej, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa. Umieszczając przywołaną regulację w ustawie o wychowaniu w trzeźwości (...), Ustawodawca nie wskazał, w oparciu o które z zezwoleń uregulowanych w ustawie sprzedaż oraz podawanie napojów alkoholowych ma być prowadzone.

W polskim systemie prawnym sprzedaż napojów alkoholowych może być prowadzona wyłącznie na podstawie zezwolenia. Zatem zwolnienie od generalnego zakazu sprzedawania napojów alkoholowych jest możliwe tylko w drodze uzyskania indywidualnej decyzji administracyjnej – zezwolenia.

W art. 18 ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości (...) uregulowano, że sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), właściwego ze względu na lokalizację punktu sprzedaży, zwanego dalej „organem zezwalającym”. Powołany artykuł dotyczy zatem tzw. stałych zezwoleń na

sprzedaż napojów alkoholowych, udzielanych placówkom gastronomicznym i handlowym przez organ właściwy dla miejsca lokalizacji tych placówek. Prezydent Wrocławia jest zatem organem zezwalającym dla zezwoleń wydawanych dla punktów sprzedaży zlokalizowanych na terenie Wrocławia. Mając na uwadze, że wagony restauracyjne w pociągach komunikacji krajowej nie są punktami sprzedaży zlokalizowanymi pod konkretnym adresem administracyjnym, poruszają się po trasach biegnących przez obszar wielu gmin, nie ma organu zezwalającego, który byłby właściwy miejscowo dla lokalizacji punktu sprzedaży, znajdującego się w takim wagonie.

W art. 18¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości (...) znajduje się regulacja dotycząca jednorazowych zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych. Zezwolenia te wydawane są na konkretne wydarzenia (np. jarmarki, festyny, koncerty, targi) ze wskazaniem ich daty oraz miejsca. Udzielane są przez organ zezwalający gminy, na terenie której zaplanowano dane wydarzenie. Mobilność punktu sprzedaży zlokalizowanego w wagonie restauracyjnym w pociągu sprawia, że nie ma organu właściwego miejscowo dla tak zlokalizowanego punktu. Poza tym w wagonie restauracyjnym nie odbywa się żadne wydarzenie, które wymagałoby uzyskania zezwolenia jednorazowego.

Art. 18¹ ust. 4 ustawy o wychowaniu w trzeźwości (...) reguluje tzw. zezwolenia cateringowe. Są one wydawane przedsiębiorcom, których działalność polega na dostarczaniu żywności na imprezy zamknięte, organizowane w czasie i miejscu wyznaczonym przez klienta, w oparciu o zawartą z nim umowę. W przypadku sprzedaży alkoholu w wagonie restauracyjnym w pociągu nie ma mowy o żadnej imprezie zamkniętej, na którą dostarczano by żywność (w tym napoje alkoholowe). Pasażer pociągu nie jest klientem, który zlecałby przedsiębiorcy, posiadaczowi omawianego zezwolenia, w oparciu o zawartą z nim umowę, zorganizowanie imprezy zamkniętej i wskazywałby czas i miejsce tej imprezy. Między pasażerem pociągu, a przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w wagonie restauracyjnym zawierana jest standardowa umowa kupna-sprzedaży w formie ustnej. Pasażer pociągu nie jest również uczestnikiem imprezy zamkniętej zleconej do zorganizowania przez jakiś podmiot trzeci. Nie częstuje się bowiem daniami / napojami opłaconymi przez takiego zleceniodawcę, ale sam reguluje należności za zamawiane w wagonie restauracyjnym dania i napoje. Okazjonalnie, podczas jakiegoś kursu specjalnego, przewidzianego dla zaproszonych gości, mogłoby dojść do zlecenia zorganizowania imprezy zamkniętej w wagonie restauracyjnym w pociągu. Wówczas zezwolenie, o jakim mowa w art. 18¹ ust. 4 ustawy o wychowaniu w trzeźwości (...) byłoby odpowiednie. Taka sytuacja nie ma jednak miejsca na standardowych trasach i podczas kursów wynikających z rozkładu jazdy przewoźnika.

Art. 18⁴ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości (...) reguluje zezwolenia na wyprzedaż posiadanych, zinventaryzowanych zapasów napojów alkoholowych. Dotyczy one jednak sytuacji, w których doszło do wygaśnięcia zezwoleń z przyczyn wymienionych w art. 18 ust. 12 ustawy. Wzmiankowane zezwolenia służą do wyprzedania zapasów magazynowych i są udzielane przez organ właściwy miejscowo dla lokalizacji punktu sprzedaży.

Mając powyższe na względzie, organ stwierdza, że zasadą przyjętą w polskim systemie prawnym jest sprzedaż napojów alkoholowych w oparciu o zezwolenie. Jednak żadne z uregulowanych w ustawie o wychowaniu w trzeźwości (...) zezwoleń nie jest odpowiednie dla specyficznej działalności, jaką jest sprzedaż napojów alkoholowych w wagonach restauracyjnych w pociągach komunikacji krajowej, co organ uargumentował w treści uzasadnienia decyzji. Istnieje zatem możliwość wystąpienia luki prawnej, która uniemożliwia faktyczne prowadzenie sprzedaży napojów alkoholowych w pociągach komunikacji krajowej. Rozwiązaniem alternatywnym byłoby uznanie, że skoro Ustawodawca wprost dopuścił sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych o zawartości do 4,5% alkoholu oraz piwa w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach komunikacji krajowej, a nie uregulował, w oparciu o jakie zezwolenia taka sprzedaż ma być prowadzona, to znaczy, że przyzwolił na taką sprzedaż z mocy prawa. Taką możliwość należałoby rozważyć w kontekście dalszych wyłączeń, umieszczonych przez Ustawodawcę w art. 14 ust. 1 pkt 4. Wyjątki od zakazu sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych przewidziano bowiem również dla innych (niż pociągi komunikacji krajowej) środków transportu publicznego: pociągów komunikacji międzynarodowej, samolotów komunikacji międzynarodowej i statków morskich.

Od niniejszej decyzji służy stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego we Wrocławiu, w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezydenta Wrocławia. W trakcie biegu tego terminu strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Z up. PREZYDENTA

Kornelia Kasprzyk
Z-CA DYREKTORA WYDZIAŁU
Zdrowia i Spraw Społecznych

Otrzymują:

1. strona
2. a/a

KIEROWNIK DZIAŁU

Paweł Madej

Wydział Zdrowia i Spraw Społecznych
Dział Zezwoleń

ul. Gabrieli Zapolskiej 4; 50-032 Wrocław
tel. +48 717 77 78 64
fax +48 717 77 76 98
zezwolenia@um.wroc.pl